

# РЕШЕНИЕ

№ 38621

гр. София, 20.11.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 07.11.2025 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** Маруся Йорданова

**ЧЛЕНОВЕ:** Маргарита Немска  
Виржиния Петрова

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10081** по описа за **2025** година докладвано от съдия Маргарита Немска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите–„Средни данъкоплатци и осигурители“ /ТД на НАП „СДО“ /, срещу Решение 1657/04.05.2025 г. на СРС, НО, 132 състав, по НАХД № 16815/2024 г., с което е отменено Наказателно постановление № 704488-F702070/09.06.2023 г., издадено от директора на ТД на НАП СДО, с което на Н. Д. Ц. за нарушение по чл.124, ал. 2 от ЗДДС и на основание чл.182 ал.1 от ЗДДС е наложена глоба в размер на 361819,36 лева.

Образувано е и по частна жалба от Н. Д. Ц. чрез адв. А. М. срещу Определение № 3259/28.07.2025 г. по описа на 132 състав, с което е оставена без уважение молба с вх.№ 187827/29.05.2025 г., уточнена с молба с вх.№ 203456/11.06.2025 г.от Н. Д. Ц. с искания по чл.248 от ГПК – за изменение и допълване на оспореното решение на СРС в частта за разноските.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на оспореното решение. Излагат се твърдения, че след като гражданското дружество е неперсонифицирано и с дружествения договор не се учредява нов субект, административнонаказателна отговорност следва да носи представляващия ДЗЗД.

Оспорват се мотивите на районния съд, като се излагат аргументи, че в АУАН и НП са посочени по изискуемия от закона начин описанието на нарушението, което е установено, както и

обстоятелствата, при които е извършено, съобразно чл. 42, респ. чл. 57 от ЗАНН. Моли за отмяна на съдебното решение и постановяване на друго, с което НП да бъде потвърдено. По отношение на частната жалба от Н. Ц. излага становище за неоснователност.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. П. Г., който поддържа жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. По отношение на частната жалба от Н. Ц. излага становище за неоснователност.

Ответникът – Н. Д. Ц., чрез адв. М. представя подробен писмен отговор по касационната жалба. В съдебно заседание се представлява от адв. М., която изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Поддържа частната жалба по изложените в нея аргументи. Претендира разноски по представен списък за всички съдебни инстанции.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор Д., който намира касационната жалба за основателна, а съдебното решение – за неправилно, по изложените в жалбата доводи. По отношение на частната жалба изразява становище за неоснователност и недоказаност.

Административен съд София - град, XXV касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При извършената проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от СРС съгласно чл. 220 от АПК, настоящият касационен състав, намира обжалваното съдебно решение за валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното наказателно постановление; не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

От фактическа страна въз основа на анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства, включително разпити на свидетели, районният съд е приел за безспорно установено следното:

При извършена проверка в периода 14.02.2023 г. до 15.05.2023 г. на Столична община, инспектор по приходите констатира, че между общината и „Пътища 2021 ФГ“ ДЗЗД бил сключен Договор от 21.11.2022 г., по силата на който дружеството, в качеството му на изпълнител, срещу възнаграждение в размер на 9950032,40 лева без ДДС или 11940038,88 лева с ДДС поело задължението за извършване на ремонт на пътен участък. За авансовото плащане по договора била издадена фактура № [ЕГН]/01.12.2022 г. за сумата в размер на 2170916,16 лева с ДДС. След извършена проверка от свидетелката К. В., заемаща длъжност инспектор по приходите в НАП – [населено място], било установено, че общината е подала справка – декларация и е включила в дневника за покупки за месец 12.2022 г. фактурата. Свидетелката констатира, че ДЗЗД подало справка – декларация от 16.01.2023 г. за периода 01.12.2022 г. до 31.12.2022 г. с деклариран резултат 0,00 лева, ведно с отчетни регистри по чл. 124 от ЗДДС. В справката – декларация и в дневника за продажби не била включена процесната фактура. Това било направено едва през месец април 2023 г. Контролните органи приели, че дружеството е нарушило чл. 124, ал. 2 от ЗДДС, като нарушението е извършено на 17.01.2023 г. – денят, следващ крайния срок за подаване на справка – декларацията по чл. 125 от ЗДДС, в ТД на НАП - С.. За нарушението бил съставен Акт за установяване на административно нарушение от 19.04.2023 г. от свидетелката К. В., по отношение на Н. Д. Ц. – в качеството му на управител и представляващ задълженото лице

по смисъла на чл.3 ал.1 от ЗДДС лице ДЗЗД „Пътища 2021 ФГ“, затова че не е отразил в дневника за продажби за данъчен период 01.12.2022 г. -31.12.2022 г. фактура с № [ЕГН]/01.12.2022 г., с което е нарушил разпоредбата на чл.124 ал.2 от ЗДДС.

Въз основа на така съставения АУАН, при пълна идентичност на описаното нарушение и дадената му правна квалификация, на 09.06.2023 г. директорът на дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ в ТД на НАП С. издал обжалваното наказателно постановление, с което на основание чл. 182, ал. 1 от ЗДДС на жалбоподателя било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 361819,36 лева за нарушение на чл. 124, ал. 2 от ЗДДС.

СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентен орган, при спазване на формата и изискванията на ЗАНН. За да отмени НП, СРС е приел, че макар да е доказано извършването на нарушението, изразяващо се в неотразяване на посочената фактура, издадена от ДЗЗД „Пътища 2021 ФГ“, в СД и дневника за продажбите за м. 12.2022 г., е ангажирана административнонаказателна отговорност по отношение на физическо лице –Н. Д. Ц., което не е регистрирано по ЗДДС лице. Изложил е обстойни мотиви, относно регистрираното по ЗДДС лице – ДЗЗД „Пътища 2021 ФГ“. Обосновал се е с императивния характер на нормите на чл.24 ал.1 и ал.2 от ЗАНН. Като е посочил, че включените в състава на дружеството съдружници изрично са уговорили ДЗЗД да се управлява от жалбоподателя. Като управител обаче същият не попада в категорията „работници и служители“, използвана в чл.24 ал.2 от ЗАНН. За да се ангажира неговата административнонаказателна отговорност съобразно чл. 24, ал. 2 от ЗАНН, същият в качеството си на ръководител следва да е наредил или допуснал да бъде извършено вмененото нарушение. В случая обаче същият е санкциониран в качеството му на пряк извършител на нарушението, доколкото изпълнявал правата и задълженията на законен представител и обективирал правнорелевантна воля на неперсонифицирания субект, а не като допустител или наредител, за което не може да носи отговорност съобразно изложеното по-горе. Отделно от това, разпоредбата на чл. 182 от ЗДДС не предвижда отговорност за допустителство или наредителство.

Решението на СРС е правилно.

По силата на чл.182 ал.1 от ЗДДС, регистрирано лице, което не издаде данъчен документ или не отрази издадения или получения данъчен документ в отчетните регистри за съответния данъчен период, което води до определяне на данъка в по-малък размер, се наказва с глоба - за физическите лица, които не са търговци, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер на определения в по-малък размер данък, но не по-малко от 1000 лева.

Не е спорно, че регистрираното лице е ДЗЗД и съгласно Закона за задълженията и договорите е неперсонифицирано и с дружествения договор за същото не се учредява нов и различен правен субект. То не е юридическо лице и не е обособено посредством отделно имущество или органи, чрез които да формира своя воля. Обстоятелството, че за целите на отделни административни производства – по ЗОП и ДОПК, за дружествата по ЗЗД е въведена известна ограничена правосубектност, не може да се тълкува разширително. Т.е. действително, по отношение на ДЗЗД не би могло да се ангажира отговорност по ЗАНН, макар и да е данъчно регистрирано по смисъла на чл. 9, ал. 2 от ДОПК, а в конкретния казус и регистрирано по ЗДДС лице, не може да бъде наложена предвидената имуществена санкция в чл. 83, ал. 1 от ЗАНН, а от друга страна в приложената от административно наказващия орган санкционна норма на чл. 182, ал. 1 от ЗДДС, като регистрирано по ЗДДС лице, отговаря на особеното качество на субекта на административното нарушение по чл. 124, ал. 5 от ЗДДС, поради което отговорност за

извършените административни нарушения, следва да носят участниците в дружеството, които в конкретния казус са ЮЛ, извършващи търговска дейност.

Принципът на споделена отговорност на участниците в ДЗЗД за задължения на дружеството е нормативно установен не само в ЗЗД, но и в ДОПК. Съгласно чл. 9, ал. 2, изр. второ от ДОПК принудителното събиране на публични задължения на неперсонифицирани дружества се извършва спрямо участващите в тях, съобразно тяхното участие, доколкото по силата на закона -чл. 361 от ЗЗД, те са носители на всички права, задължения и тежести (включително административни санкции) във връзка с дейността на дружеството, а не на управителя. / Така в Решение № 3983 от 07.10.2024 г. по анд № 634/2024 г. на Административен съд – Хасково, Решение № 15425 от 07.05.2025 г. по к. адм. д. № 6172/2024 г., XXIII к. с., Административен съд - София-град, Решение № 3621 от 26.07.2023 г. по анд № 6116/2023 г. на Софийски районен съд. Лицата, които могат да носят административнонаказателна отговорност са изчерпателно определени в разпоредбите на чл.24 ал.2, чл.26, чл.83 и чл.83а от ЗАНН и това са физически лица, а в предвидени от закона случаи –юридически лица или еднолични търговци.

Разпоредбата на чл.24 ал.2 от ЗАНН предвижда, че за административни нарушения, извършени при осъществяване дейността на предприятия, учреждения и организации, отговарят работниците и служителите, които са ги извършили, както и ръководителите, които са наредили или допуснали да бъдат извършени.

Не е спорно, че включените в състава на дружеството съдружници изрично са уговорили ДЗЗД да се управлява от жалбоподателя, но в качеството му на представляващ юридическото лице „Аруна адвайзъри“ ООД, което дружество е посочено за управител на „Фармвил“ ЕАД, - съдружник в процесното ДЗЗД. На първо място - санкционираното лице Н. Ц. не е управител на „Фармвил“ ЕАД, но дори като такъв същият не попада в категорията „работници и служители“, използвана в цитираната разпоредба. Правилно и обосновано, въззивният съд е приел, че за да се ангажира неговата административнонаказателна отговорност съобразно чл. 24, ал. 2 от ЗЗД, същият в качеството си на ръководител следва да е наредил или допуснал да бъде извършено вмененото нарушение. В случая, обаче, в нарушение на материалния закон, същият е санкциониран в качеството му на пряк извършител на нарушението, доколкото изпълнявал правата и задълженията на законен представител и обективирал правнорелевантна воля на неперсонифицирания субект.

От друга страна, случаите, в които за нарушение, извършено от данъчнозадължено лице, отговорност кумулативно носи и неговият управител са изрично уредени в закона (например чл. 125 от ЗДДС, чл. 78 от ЗСч и др.), като процесното нарушение не попада в тази група, предвид изричното посочване, че се наказва самото регистрирано лице.

Поради всичко гореизложено настоящият касационен състав намира атакуваното съдебно решение на СРС за правилно като постановено в съответствие с материалния закон, поради което следва да бъде оставено в сила.

По отношение на частната жалба:

Постъпилата частна жалба е редовна, подадена от надлежна страна, същата е допустима и по същество . С оспореното Определение 3259/28.07.2025 г.- СРС е приел, че не следва да бъдат присъждани разноси в размер от 6000 лева, претендирани за въззивната съдебна инстанция/нахд № 16815/2024 г. на 132 състав/, разноси в размер на 22 947,12 лева претендирани по НАХД № 9756/2023 г. по описа на СРС – 109 състав, както и разноси в размер на 22 947,12 лева по КАХД № 4928/2024 г. по описа на АССГ XIV състав, тъй като е приел, че по делото са налице данни за друг платец на сумите и на това основание не се дължи възлагане в полза на жалбоподателя.

В предвидения процесуален срок, разноските са били надлежно посочени в отделни списъци с разноски, представени по време на проведените открити съдебни заседания, пред съответните съдебни инстанции, като претенцията за тяхното заплащане е своевременно заявена и са представени договори за правна помощ, сключени с Н. Ц., както и банкови документи за заплащането им

Въпреки, че заплащането на уговореното адвокатско възнаграждение е било извършено от трето лице, същото е от името и за сметка на Н. Д. Ц. – адресат на Наказателното постановление и страна във всички проведени до настоящия момент съдебни производства / две въззивни инстанции и две касационни инстанции/.

От съдържанието на договорната документация е видно, че поетите парични задължения по договорите са изцяло в тежест на Ц.. Наличието на данни за реално извършени плащания на договореното адвокатско възнаграждение обосновава извод, че разноските са действително направени от ответника по настоящата касационна жалба. В тази насока е и константната съдебна практика, която последователно приема, че е допустимо разноските да бъдат заплатени от трето лице, без това да лишава страната от правото да претендира тяхното възстановяване. В този смисъл Определение №590 от 07.12.2017 г. по ч. гр. д. № 4655/2017 г. на Върховния касационен съд, Определение № 70 от 30.03.2022 г. по ч. гр. д. № 4384/2021 г. на ВКС, II г. о.; Определение № 400 от 09.07.2015 г. по ч. т. д. № 1123/2015 г. на ВКС, както и Определение № 614 от 26.10.2010 г. по ч. гр. д. № 542/2010 г. на ВКС, IV г. о, Определение №24/07.01.2025 г., по ч. гр. д №1863/2024 г., по описа на ВКС.

Съдът следва да отбележи, че претендираните за всяка една съдебна инстанция разноски от Н. Ц. са в предвидения от закона минимум, посочен в чл.18 ал.2 вр. с чл.7 ал.2 т.5 от Наредба № 1/200 4г. В този смисъл е и произнасянето на касационната инстанция с Определение № 4285/23.04.2024г. по чнахд № 3408/2024г. по описа на АССГ –XXVIII състав, приложено по делото.

С оглед изхода на делото и за настоящата съдебна инстанция на ответника по жалбата се дължат разноски, които са своевременно претендирани в размер на 6000 лева, за което изплащане са представени надлежни писмени доказателства.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София град, XXIV касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1657/04.05.2025 г. на СРС, НО, 132 състав, по НАХД 16815/2024 г.

ОТМЕНЯ Определение № 3259/28.07.2025 г. по НАХД № 16815/2024 г. по описа на СРС – НО, 132 състав и вместо него и на постановява:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на Н. Д. Ц. ЕГН [ЕГН] сумата в общ размер на 51 894,34 лв. /петдесет и една хиляди, осемстотин деветдесет и четири лева и тридесет и четири стотинки/ лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение за нахд № 9756/2023 г. по описа на СРС, 109 състав, разноски по КНАД № 4928/2024 г. по описа на АССГ, XIV касационен състав, разноски по нахд № 16815/2024 г. по описа на СРС, 132 състав

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на Н. Д. Ц. ЕГН [ЕГН]

разноски в размер на 6000 /шест хиляди /лева за настоящата съдебна инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.